

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **J. H.**, bývajúcej v M., zastúpenej JUDr. D. H., advokátkou v B., proti žalovanej **N., S.**, zastúpenej JUDr. J. L., advokátom v T., **o zaplatenie náhrady za prácu nadčas a pracovnú pohotovosť**, vedenej na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp.zn. 4 C 309/2008, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 4. februára 2010 sp.zn. 4 Co 178/2009, rozhodol

t a k t o :

Dovolanie žalobkyne **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom rozsudkom (v poradí tretím) z 21. apríla 2009 č.k. 4 C 309/2008-248 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 61,51 € s 13 % úrokom z omeškania ročne od 1.9.2003 do zaplatenia, sumu 104,76 € s 12,5 % úrokom z omeškania ročne od 1.10.2003 do zaplatenia, sumu 104,76 € s 12,5 % úrokom z omeškania ročne od 1.11.2003 do zaplatenia, sumu 104,76 € s 12,5 % úrokom z omeškania ročne od 1.12.2003 do zaplatenia, sumu 104,76 € s 12,5 % úrokom z omeškania ročne od 1.1.2004 do zaplatenia a sumu 130,95 € s 12 % úrokom z omeškania ročne od 1.2.2004 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku istiny 143,61 € a úrokov z omeškania žalobu zamietol. Žalobkyňu zaviazal zaplatiť žalovanej náhradu trov konania 1 581,82 € na účet jej právneho zástupcu do troch dní. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že predchádzajúcim (v poradí druhým) rozsudkom zo 6. júla 2007 č.k. NM – 4 C 294/2004-174 prvostupňový súd (Okresný súd Trenčín – pozn. dovolacieho súdu) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala od žalovanej jednak zaplatenia príplatkov za prácu nadčas a hodinovej sadzby za pracovnú pohotovosť za obdobie od účinnosti riaditeľského príkazu od 14.7.2003 do 31.12.2003 vo výške 22 750,-- Sk a tiež zaplatenia

pracovnej pohotovosti a práce nadčas vo výške 159 905,-- Sk za obdobie od 1.1.2004 do 31.8.2005. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 27. marca 2008 sp.zn. 4 Co 292/2007 napadnutý prvostupňový rozsudok vo výroku, ktorým bola zamietnutá žaloba o zaplatenie 22 750,-- Sk a vo výroku o náhrade trov konania zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vo zvyšujúcej zamietajúcej časti napadnutý prvostupňový rozsudok potvrdil. V ďalšom konaní potom, súc viazaný právnym názorom odvolacieho súdu spočívajúcim v tom, že žalovaná konala protiprávne, keď bez dohody so žalobkyňou o čerpaní náhradného voľna za prácu nadčas a pracovnú pohotovosť jej neposkytla plat za prácu nadčas a náhradu za pracovnú pohotovosť podľa § 34 a § 38 zákona č. 313/2001 Z.z. o verejnej službe, súd prvého stupňa dospel k záveru, že nárok žalobkyne je opodstatnený, avšak len v rozsahu uvedenom vo výroku rozsudku. Žalovaná predložila súdu výpočet mzdy za nadčas a pohotovostné služby za mesiac júl 2003 vo výške 2 095,86 Sk za prácu nadčas a 1 612,20 Sk za pracovnú pohotovosť, v ktorých sumách sú však zahrnuté aj pohotovostné služby počas pracovných dní 3. a 10.7.2003, t.j. ešte pred účinnosťou riaditeľského príkazu. Keďže predmetom konania sú nároky žalobkyne za obdobie od 14.7.2003, súd za tieto dni mzdu za prácu nadčas a pracovnú pohotovosť nepriznal. Pokiaľ žalobkyňa uplatnila svoj nárok vo výške 22 750,-- Sk (755,17 €), vo zvyšku istiny 4 326,-- Sk (143,61 €) žalobu zamietol. O úrokoch z omeškania rozhodol podľa § 517 Občianskeho zákonníka s tým, že uplatnený úrok z omeškania od 1.8.2003 za mzdu za prácu nadčas a pracovnú pohotovosť odpracované v mesiacoch júl až december 2003 nemožno priznať, nakoľko žalovaná sa dostala do omeškania až po splatnosti mzdy za konkrétny mesiac. V tejto súvislosti poukázal na § 129 Zákonníka práce. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo 4. februára 2010 sp.zn. 4 Co 178/2009 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku vo veci samej, ktorým bola zamietnutá istina a úroky z omeškania potvrdil. Vo výroku o náhrade trov konania prvostupňový rozsudok zmenil tak, že žalobkyňi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania 1 406,-- € do troch dní do rúk advokáta JUDr. J. L.. Žalobkyňu zaviazal zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania 28,02 € do troch dní do rúk advokáta JUDr. J. L.. Pokiaľ ide o rozhodnutie v merite veci, odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Zmenu prvostupňového rozhodnutia vo výroku o trovách konania odôvodnil tým, že súd prvého stupňa správne rozhodol o náhrade trov konania podľa § 142 ods. 2 O.s.p., keď žalovaná mala v konaní čiastočný úspech, náhradu trov konania pomerne rozdelil, ako aj správne rozhodol o rozsahu priznaných úkonov za

právne zastúpenie, avšak nesprávne určil výšku náhrady trov, keďže nárok žalovanej na pomernú náhradu trov konania zodpovedá 80 % a nie 90 %, v ktorej výške priznal žalovanej náhradu trov konania prvostupňový súd. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa §§ 224 ods. 1, 142 ods. 1 a 151 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu ako aj prvostupňový rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dovolanie v prvom rade odôvodnila tým, že výrok napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je nejasný a nezrozumiteľný a v tejto súvislosti zdôraznila svoj názor, že odvolací súd sa nevysporiadal s celým napadnutým výrokom prvostupňového rozhodnutia, ktorý pozostáva z troch častí. Obom súdom nižšieho stupňa vytkla, že sa vôbec nezaoberali ňou uplatneným nárokom na náhradu škody podľa § 192 a nasl. Zákonníka práce a v tejto súvislosti odmietli vykonať žalobkyňou, resp. jej právnu zástupkyňou navrhované dokazovanie.

Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu toto navrhla odmietnuť a uplatnila si náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovení § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom v jeho výroku prípustnosť dovolania nevyslovil, ani nejde o potvrdzujúci rozsudok vo veci neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4), je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobkyne z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.), dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p., pričom nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení a ani samotná dovolateľka žiadnu z týchto vád nenamietala.

Pokiaľ dovolateľka dovolanie odôvodnila zrejme tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie do veci, keď sa oba sudy nižšieho stupňa nezaoberali ňou uplatneným nárokom na náhradu škody podľa § 192 a nasl. Zákonníka práce (o tomto nároku žalobkyne bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo 6. júla 2007 č.k. NM – 4 C 294/2004-174 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 27. marca 2008 sp.zn. 4 Co 292/2007 – pozn. dovolacieho súdu), treba uviesť, že iná vada konania (§ 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p.) je prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samotná táto vada ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Keďže v danom prípade dovolanie nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné a neboli zistené (ani tvrdené) procesné vady uvedené v § 237 O.s.p., dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobkyne je neprípustné, preto ho odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p.).

O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm.c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie § 146 ods. 2 O.s.p. Aj keď si žalovaná uplatnila náhradu trov dovolacieho konania pozostávajúcich z odmeny advokáta za jeden úkon právnej služby, a to, vyjadrenie

k dovolaniu, podľa názoru dovolacieho súdu nešlo o vynaloženie trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva, keďže dovolanie je v danom prípade neprípustné, na čo aj sama žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu poukázala.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. júla 2010

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová